

—UITGELEZEN—

Steentje in de vijver

Zit jij nog op Twitter?" Mijn collega klinkt oprecht verbaasd als ze ziet dat ik mijn Twitterfeed aan het bekijken ben. "Is dat niet voor zeurende politici en ruziënde mensen?" Ze heeft een punt, Twitter is in onze contreien het kneusje van de sociale media. Niet zo hip en jong als Instagram, niet zo interactief en gezellig als Facebook. Als het platform al ter sprake komt, is het omdat Trump of Francken iets heeft getweet dat de niet-sociale-media haalt of omdat er, vaak op hele grove wijze, ruziegemaakt wordt. Het is een beerput, een leeuwenkuil en een virtueel hanengevecht.

Maar niet op mijn feed. Die is vermakelijk, ontroerend en een eindeloze bron van nieuwe ontdekkingen. Minstens één keer per dag doet die me hardop lachen, uitzonderlijk wordt er al eens een traantje weggepinkt en mijn kennis van moderne en andere kunst is er stevig door verbeterd. Dat is een kwestie van goed cureren. Mijn feed puilt uit van de *comediens* en andere grappige en gevatte mensen die hun aparte kijk op de wereld met elkaar delen. Er is design met Dezeen, een dagelijks recept met Nigella Lawson en nog meer humor met Katastroef en bol.com. Ja, dat heb je goed gelezen. Er zijn ook *Cute Black Babies* voor de broodnodige dosis schatigheid en *Satisfying Daily* voor rare, maar bevredigende filmpjes. Denk aan choreografeerde omvallende stenen, verftrucs en gigantische moelleux.

Twitter is een beerput, een leeuwenkuil en een virtueel hanengevecht. Maar niet op mijn feed

nathalie.le.blanc@knack.be

SENNE VAN DER VEN

De twitteraar waar ik elke dag weer blij van word, is Rabih Alameddine, een Amerikaans-Libanees schrijver. Hij post af en toe dierenfilmpjes of snedige politieke commentaren, maar zijn 26.000 volgers komen voor de kunst. De maan, mensen-met-hun-huisdier, zeezichten, elke dag post hij onbekende werken van grote namen of kunstenaars van wie ik nog nooit van gehoord hebt. Hij verrast je met een landschap van Courbet – toch vooral bekend van *L'Origine du monde* – of introduceert iemand als Paula Rego, die een naar de keel grijpende reeks schilderde over abortus. Indiase mogul-wandschilderingen, Noord-Afrikaanse tapijten, een Egyptisch bas-reliëf of kunstige quilts. Hij is bovendien geen schilderssnob. Zijn tweets zijn als steentjes in de vijver van de kunstgeschiedenis, ze zorgen ervoor dat je op onderzoek gaat en ontroerende, choquerende of doodgewoon mooie, nieuwe dingen ontdekt.

Via via kom je op Twitter ook nog eens ergens. De heer Alameddine likete in maart een *thread* van Iron Spike, een auteur en comic-uitgeefster uit Chicago, waarin zij met culcus uitlegt waarom Vlaamse stillevens uit de zestiende en zeventiende eeuw een uitzonderlijk genre vormden, met een rijke symboliek, waar bovendien heel wat vrouwelijke kunstenaars in uitblonken. Nu ben je misschien al ingedommeld, maar voor een nerd als ik is dat smullen. Of neem de *thread* van Secret Library Goblin van een paar weken geleden, waarin de Goblin even opsomde wat bibliotheken zo fantastisch maakt, hoe belangrijk boeken zijn en hoe ze over hete kolen zal kruipen om dat ene boek over die ene soort trein te vinden waar die autistische jongen naar op zoek is. Ja, Twitter is vaak een beerput, maar als je het kaf van het koren scheidt, vang je er soms een glimp op van hoe geweldig de mensheid kan zijn. Gelukkig staat er een doos zakdoekjes op mijn bureau.

Twitter-volgtip: Rabih Alameddine.